

ningen rundt om i Landet i Reglen vil være stemt for at have Tingstedet saa nær deres Hjem som muligt og have liden Tilbøjelighed til at ønske Forandring i de tilvante og maaske gamle Forhold; nægtes kan det vistnok heller ikke, at en Forandring i disse Forhold vil kunne medføre en Del Ulemper og Gene for Beboerne m. m.; men bortset fra, at disse Ulemper og Gener dog maaske ogsaa kunne males med vel stærke Farver, maa det ikke overses, at det ikke kan undgaas, at en gennemgribende Omordning af gamle Forhold vil medføre nogen Forstyrrelse og Ulempe navnlig i Overgangstiden, og at de enkelte, enkelte Egne og Steder, maa finde sig deri, naar Hensyn til det almindelige og det heles Vel gør det nødvendigt. Hvis det virkelig maa anses nødvendigt eller ønskeligt at reformere vort Procesvæsen, og til den Ende navnlig ogsaa at stille Underretternes Opgave anderledes end de nuværendes, og hvis dette igen vil og maa kræve betydelig forøgede Udgifter fra Statskassen, saa maa de enkelte Dele i Landet underkaste sig Konsekvenserne deraf, særlig ogsaa at der ved Ordningen tages rimelige Hensyn til, hvor store Ofre der kan paalægges Statskassen. Der maa naturlig sættes en Grænse for, hvor langt man kan og bør gaa ned for at tilfredsstille de enkelte smaa Lokaliteter i deres Ønsker om at danne særskilte Jurisdiktioner. Det synes, for at nævne nogle Eksempler, at være for meget forlangt, at der skal være 3 Dommere og 4 Politimestre — tilsammen 7 Embedsmænd, formentlig over 30,000 Kr. om Aaret, for Bornholm med dens ca. 30,000 Indbyggere, eller at der for Læsø med 2,500 Indbyggere skal være særskilt Dommer og Politimester, vel ca. 8,000 Kr., o. s. v. Hvor man i det enkelte skal trække Grænsen for Oprettelsen af særskilte Jurisdiktioner, kan naturligvis være Genstand for Tvivl. Mindretallet anser, som sagt, Flertallets Tal 103 for altfor stort; for saa vidt muligt at imødekomme det og de Betragtninger, som det har gjort gældende, har Mindretallet ment at kunne gaa med til en Forhøjelse af det samlede Tal af Underretskredse indtil 77 og har nærmere foresat foreløbigt Forslag til en Ordning af Retskredsene herefter; dette Forslag vedføjtes, idet man udtrykkelig betegner det som foreløbigt, og gaar ud fra at eventuelt større eller mindre Ændringer i det ville kunne findes rigtige eller hensigtsmæssige. Nogle faa Bemærkninger maa dog tilføjes til nærmere Belysning af dets Betydning.

Det kan næppe betvivles, at det hele samlede Arbejde, som efter Procesloven skal udføres af Underretterne, uden Overanstrengelse maa kunne udføres — selv om Underretsdommerne efter Flertallets Forslag tillige skulle være Retsskrivere — af de af Mindretallet foreslaaede 77 Underretsdommere, naar disse fritages for de egentlige Politi- og Øvrighedsforretninger, som nu paahvile de 130 Underretsdommere, i Særdeleshed naar der i hver af de 5 største Kredse ansættes 2 Dommere, saa at disses Tal i Virkeligheden bliver 82 i Stedet for 77. Herved bemærkes i øvrigt, at, naar Mindretallet kun vil have denne Ansættelse af 2 Dommere, til Forskel fra Flertallet, indskrænket til bestemte Kredse, uden i nærværende Lov at slaa fast, at en lignende Dobbeltansættelse kan finde Sted, saa snart Folketallet i nogen Retskreds stiger op over 35,000 Indbyggere, er dette begrundet deri, at det formentlig kan være rigtigt at tage noget Hensyn til de forskellige Forhold, der foruden Folketallet kunne have Indflydelse paa Rigtigheden eller Nødvendigheden af den senere Ansættelse af en anden Dommer, hvilket synes at gøre det rigtigt at overlade til Lovgivningsmagten at træffe Bestemmelse om Sagen i hvert enkelt Tilfælde. Men ligesom de foreslaaede 77 + 5 Dommere som Helhed turde være vel i Stand til at røgte deres Hverv forsvarlig, saaledes tror Mindretallet, at en nærmere Undersøgelse af de enkelte foreslaaede Retskredse vil vise, at ingen af disse, skønt meget forskellige, overstiger i Størrelse, hvad der kan henlægges under en enkelt dygtig Mands Omraade. Af de 72 Retskredse, hvori der skulde ansættes 72 Dommere, have kun de 13 30,000 eller flere Indbyggere, 37 have imellem 20 og 30,000 og 22 ikke over 20,000 Indbyggere. Det kan maaske vise sig nødvendigt eller hensigtsmæssigt at forøge Politistyrken noget i enkelte Kredse, hvor der er mere end een Købstad eller i øvrigt særlige Forhold til Stede (Mindretallet henleder saaledes Opmærksomheden paa de paa hans Tavle under Nr. 19, 21, 23—25, 49 og 73 samt under Nr. 13, 41, 43 og 53 anførte), men det fornødne i denne Henseende vil formentlig kunne gøres efterhaanden, og det turde vist ogsaa være muligt at bøde paa det eventuelt manglende ved Ansættelse af Politiaassistenter, uden Lovforandring. — Ifølge en summarisk Beregning vilde Mindretallets Forslag medføre en Udgift til Lønninger af ca. 424,000 Kr. til 82 Dommere, ca. 350,000 Kr. til 77 Politi-